

ham. Jeg vilde ønske, at han ikke var kommen til at foranledige mig til at gaa ind derpaa, thi saa skulde jeg ikke være kommen med dem, men „som man raaber i Skoven, faar man Svar“. Naar det erede Medlem endte sit Foredrag med at sige, hvad det var, han ønskede, at der skulde gøres med Hensyn til vore Befæstninger og vort Forsvarsvæsen, saa er jeg i fuld Overensstemmelse med ham. Jeg har netop de samme Anskuelser, og jeg kan ordret tiltræde det, hvormed han sluttede sit Foredrag (Berg: Det er sørgeligt). Sa, det gør mig ondt, at det erede Medlem ikke engang kan taale, at jeg er enig med ham i det, som han selv vil have, men det faar nu at være. Det, som jeg sagde, har det erede Medlem naturligvis ikke værdisagt en egentlig streng Opmærksomhed, hvilket jeg forresten heller ikke forlanger, undtagen forsaavidt han vil gjøre mig latterlig, thi saa synes jeg dog, at han først skulde have hørt efter, hvad jeg sagde. Jeg sagde, at det undrede mig, at disse „nogle Medlemmer“, som vare komne til den Overbevisning, at der var forlangt for meget til Reserven, ikke havde henvendt sig til Ministeren og prøvet paa at faae ham til at gjøre en Nedsættelse i sit Forlangende. Det forekommer mig, at det vilde have været naturligt, om de havde gjort dette, og jeg sagde ogsaa til Forklaring deraf: Maaſte de have gjort det, men vi Andre kunne ikke se det af Betænkningen. De burde have ladet os vide, om de havde gjort det, og saa Ministeren havde svaret: Jeg er overbevist om, at jeg ikke kan faae gjort en saadan Tillempling af Kontrakten, uden at vi udsætte os for, at Kontrakten i det Hele gaar overstyr. Jeg har ikke forlangt, at Thinget skulde gaa hen og foretage en Nedsættelse uanfset Kontraktens Skjæbne, men jeg vil ærligt tilstaa, at selv om Sagen skulde være bleven udsat noget længere, tror jeg ikke, at det vilde have været saa slemt. Saalænge vi ikke have disse Kanoner, er der dog Ingen, som kan tage dem fra os, og der kunde dog maaſte komme Tilfælde, hvor dette kunde være en Løst; det er Noget, som man har set før. Vi have jo havt en stor Flaade, som man er kommen og har taget fra os, og noget Saadant kan jo ogsaa ske med Kanonerne. Endnu skal jeg blot gjøre opmærksom paa, at det erede Medlem fra sit ophsiede Standpunkt har værdisagt mine Ord for liden og ikke skyldig Opmærksomhed, naar han af dem vilde uddrage den Slutning, at mine Udtalelser stred imod sund Menneſseforstand. Det er blot dette, som jeg vil gjøre gjældende.

Ordføreren (Berg): Alting gaar jo i en Cirkel. Det forekommer mig, at det erede Medlems Udtalelser ogsaa gaar i en Cirkel. Først udtalte han sig om det Beliggjørende og overordentlig Glædelige i Situationen, men dernæst om det overordentlig Bedrøvelige, vi vare komne i. Før

talte han om Betænkningen og nu om en særlig Bemærkning angaaende vor mundtlige Konference med Krigsministeren. Det erede Medlem har jo dog fra tidligere Tid saa nogle kjendt Forhandlinger i Udvalg, at han maa vide, at man ikke befatter sig med i Betænkningen enkeltvis at nedskrive de Forhandlinger, som man mundtlig fører med Ministeren om Lovforlaget. Det kunde aldrig falde os ind at gaa tilværts paa den Maade. Naar nu Ministeren havde yttret til os om denne Sag f. Ex., at hvis det var Udvalgets Mening at ville have det udført saaledes, skulde han prøve hos Krupp i Esen, om det kunde opnaas for 4, 6 à 8 Kanoners Vedkommende at faae nogen Nedsættelse af Beløbet, saa kunde vi vente tre Uger her i Rigsdagen, inden vi fik Svar tilbage om, hvorvidt alligevel Kontrakten var gyldig. Det erede Medlem vil da forstaa, at vi tabte paa Sagterne, hvad vi vandt paa Knappenaalene. Vi spiste da de Kanoner op, som vi ikke fik, og det var da ikke nogen videre Fordel. Sagen er overhovedet den, at ved den Slags Sager og ved andre Spørgsmaal, som vi forhandle med Ministeren, maa man i ethvert enkelt Tilfælde overlade til Udvalget at bedømme, hvorvidt og i hvilken Grad det vil fremsætte dem i Betænkningen eller ikke. Er man ikke fornøjet med Udvalgets Arbejde og dets Indstilling til Thinget, saa negter man at gaa med Udvalget; den Bei vil jeg foreslaa det erede Thing og det erede Medlem at gaa her, hvis man ikke er tilfreds med det; men man kan ikke komme her og forlange, at Udvalget skal følge enhver Recept, som en og anden ikke blot Ikke-Sage, men maaſte Syg kan ville foreskrive Udvalget — dette er for meget at forlange, og den Fordring tilbageviser jeg paa Udvalgets Begne. Men jeg henstiller til Thinget og til det erede Medlem: er man ikke fornøjet med Udvalgets Indstilling, saa stemmer man imod os og forlanger, at vi skulle nedlægge vort Hverv; saa er det jo muligt, at det erede Medlem kan blive den Ledende for Bevægelsen. Andet Svar kan jeg ikke give paa hans Udtalelser.

Winther: Maa jeg bede om Ordet for en personlig Bemærkning? (Udraab i Salen). De Herrer maa være retfærdige. Naar den erede Ordfører vil lave om paa det, jeg har sagt, maa jeg dog vel bringe det tilbage til, hvad det var.

Formanden (Krabbe): Det erede Medlem har Ordet.

Winther: Den erede Ordfører troede, at jeg vilde have, at vi nu skulde gaa saa upraktisk frem, at vi skulde blive siddende tre Uger i Rigsdagen, inden vi fik sliq Bækked. Nei, min Tanke var, at man skulde have henstillet til Ministeren, at han, hvis det lod sig gjøre lige overfor Kontrakten, uden at den i det Hele taget blev brudt, skulde